

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

Η ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΥΣΟΤΟΥΑΡ...

Ο παλιός μου φίλος βαρβάνος ντ' Ουλλάρ με θερμοκραξιάλεσε ένα πρωί να βρω προσωπίκως τη φίλη του μαντάμ Ντυσωτούαρ—

Πήρα το τράμι, κατέβηκα στη διεύθυνση αυτή, ρούφηξα στο γοναίο περβύτερο μιά λεμονάδα παγωμένη, κ' έπειτα τράβηξα για το 226, μιά πολυκατοικία δηλαδή άπ' τής παρ φίρες που υπάρχουν στο Παρίσι...

Στό θυρωρείο βρήκα άντι για τη θυρωρό, την κόρη της. Ήταν ένα τσαχλινόκο, μωζιάτικο κοριτσάκι ως έφτά-όχτώ χρόνων, το όποιο μου είπε:

— 'Η μαμά μου λείπει, ξέρετε... — Μπιά... Μαρέ, τί μου λές;... Κι' εσύ, μη τυχόν λείπεις κι' εσύ;...

- "Όσοχι, μοσιέ... — Περιεργό... "Ας εινε όμως, μιά που δεν λείπεις, θέλεις να δεχτής ένα φραγκάκι;... "Ε;... — Εύχαριστώ, μοσιέ... — Θα προτιμούσες να ήταν διαφραγκό;... — Όπτε σιγήησις, μοσιέ... — Φίνα... Πάρε τώρα το ένα φραγκάκι και τ' άλλο θά το καταθέσω στ' όνομά σου στην 'Εράτεια της Γαλλίας, ώστε ίσαστε τότε που θά μεγαλώσης, θάξης μιά προκία πρώτης τάξεως... Και τώρα πές μου, ξέρεις άν κάθεται εδώ ή μαντάμ Ντυσωτούαρ;... — 'Εδώ, μοσιέ... Νομίζω στό τρίτο πάτωμα... Μά ίσως και στό τέταρτο... — Καλά... Εύχαριστώ, χαριτωμένη δεσποινίς... 'Ορεβουά... — 'Ορεβουά, μοσιέ...

Μόλις ανέβηκα στό τρίτο πάτωμα και χτύπησα μιά πόρτα που βρέθηκε μπροστά μου, παρουσιάστηκε άμέσως μιά ξανθούλα καμαριέρα, άγγελος πάγιος, κτλ. κτλ. Θαμπαμένος άπ' τήν όμορφιά της, αλλά βιαστικός συγχρόνως για να ξεπερδένω με την καταραμένη αυτή ύπόθεσι, τη ρώτησα τραυλίζοντας:

- Μόσα εινε ή μαντάμ Ντυ... — Μάλιστα, κύριε... Περάστε... Περάστε... Τρέχω να την ειδοτήσω... Κι' έκανε να φύγη. Μά άπλωσα το χέρι μου και την άρπαξα άπ' το φρόνημα, λέγοντάς της: — Μη βιάζεσαι, μικρή μου... Μπορώ να ξαποστάσω λίγο, εδώ στό χώλλ;... — "Όπως επιθυμείτε, κύριε... Καθήστε... Έπειτα από λίγες στιγμές άμύχανης σιωπής, τής είπα: — Είστε εύχαριστημένη άπ' τη ζωή σας, δεσποινίς;... — Κατενθουσιασμένη, κύριε... 'Η μαντάμ εινε ένα κομμάτι μάλαμα... — Πόσα παίρνετε το μήνα;... — Ίσαστε πεντακόσια φράγκα... — Είστε πάντα ντυμένη στό ρόδε, όπως σήμερα;... Σκέφτηκε λίγο ή μοισαία, κ' άποκρίθηκε χαμογελώντας: — Κάθε άλλο, κύριε... Είμαι άλλοτε στό μπλέ, κ' άλλοτε στό σάζ, κατά τά κέρια που έχω...

στηρία όρισε ότι το κοριτσάκι του Τόμ Μίξ, ή Τομαζίνα, θά μένη τους έξη μήνες τόν χρόνο με τη μητέρα της και τους άλλους έξη με τόν πατέρα της.

'Η άτυχία όμως κατάτρεψε πειά τόν Τόμ Μίξ. Άμέσως μετά την έκδοσι του διαζυγίου, ό διαζευκτής τής περιουσίας του έκανε φτερά, άφου του κατεγράσθη πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια, δηλαδή περιουσία από τά μισά του χρημάτα. Και λίγον καιρό αργότερα, ό άτυχος Τόμ προσεβλήθη από όξυτάτη σκαλωμοειδίτιδα, ή όποια έξελίχθη σε περικονιτίδα.

'Επ' μήνες δλόκληρους ό Τόμ Μίξ έπάλευε με τόν θάνατο. Μά, έπ' τέλος, ή κράσις του ένίκησε. Και μαζί με τη ζωή, ξαναγύρισε και ή τύχη. 'Η εταιρεία «Φόξ» που έκανε νέες συμφερότατες προτάσεις για να γυφώ φίλμς στό στούντιό της, τά οικονομικά του διασώθηκαν και, τέλος, ή κόρη του ή Τομαζίνα τόν έπεισε... να ξαναπαντρευτή.

Τό κοριτσάκι αυτό, το όποιο σήμερα εινε μόλις ένδεκα ετών, με τη διαίτησι του παιδιού, άντελήφθη ότι μιά άφοβιάτις του Ιπποδρόμου, στό όποιον εργαζόταν τόν τελευταίο καιρό ό πατέρας της, έδειχνε μεγάλη συμπάθεια και σ' έ κείνον και σ' αυτήν. Και με την έπαθμία να ιδή τόν αγαπημένο της πατέρα εδνυχισμένο, τόν έπεισε να παντρευτή την Μάμπελ Γουάιντ. Κι' εκείνος, για να δώση μιά δεύτερη υπέρα στό παιδί του, άπεράσως να την παντρευτή.

Θά είναι άραγε εδνυχισμένος ό Τόμ Μίξ στόν τρίτο του γάμο; "Ας τού το εδνυχίσουμε!

— Μεγαλείον!... Πόσα χρόνια έχετε στό Παρίσι;... — Ετάνο-ζάτω τέσσερα, κύριε... — Έξτρα... Και... άν τυχόν σάς φιλήσει κανείς, μήπως φωνάζετε κατά όπλα;... — Όχι, κύριε... — 'Ε, τότε δεχθήτε ένα φιλάκι κ' από μένα, γιατί, μιά τούς άγιους Πάντας, είστε άγγελος!...

Την έφίλησα. Και δεν έφερε καμιά αντίστασι. Κατόιν την παρακάλεσα να ειδοτήση την κυρία της. Έβρυγε, και σε λίγο ξαναγύρισε και μου είπε:

— 'Η μαντάμ βασκαίται... στό σκάφη και παίρνει το λουτρό της... Μά, μην άνησχετε έμως... Μπορείτε κ' έκει να τη δήτε... Στη σκάφη!... Ξερόβηξα από κρυφή ντροπή κ' άκούσθησα την καμαριέρα στό μπάνιο τής κυρίας, την όποια βόηκα πραγματικώς καθισμένη ξέννοιαστα μέσα σε μιά σκάφη...

Φορούσε το γοσητατικό κοστούμι τής Εύας κ' έξακολουούσε να σαπωνίζετα, με άταραξία κ' άφέλεια νεογέννητου μοσχारीού...

'Ο Θεός να με φιλήξη, άγαπητοί μου άναγνώστα, μιά μιά τέτοια άδικαιοσία — τό να δημοσιεύσω δηλαδή τόν έπίσημο κατάλογο τών γοσηταϊκών θελήητρων της — ποτέ μου δεν θά κάνω... 'Όστόσο, θά σάς πω μονάχα ότι μου φάνηκε μέσα στό σκάφη της σάν χαριτωμένο βατράχια, καθισμένο πάνω σ' ένα νούφαρο. Μου μουρούρισε παχυνδιάρια:

— Συγγωρήστε με, που σάς δέχομαι εδώ μέσα... 'Η ζέστη, ξέρετε... Βιάστηκα να τη διακόνω: — Πούφ!... Πραγματικώς εινε φωτιά και λαύρα, μαντάμ... Μόλις ήμουν έτοιμος κ' έγώ να σάς άνακουώσω τις σκέψεις μου γι' αυτό το αφίεγον ζήτημα...

"Αρχισε να γελάη καιριτσόζικα. Τής πρόσφερα σιγάρο. Κι' άρχισαμε το κουβεντολόι, καπνίζοντας και χαμογελώντας. Πόση όρα κάθησα εκεί;... Τι είπαμε;... Τρέχα-γίους!...

Τέλος, θυμήθηκα ξαφνικά την έμπιστευτή και κατεπείγουσα έπιστολή του φίλου μου βαρβάνου ντ' Ουλλάρ. Έβγαλα την έπιστολή άπ' την τσέπη μου και την έδωσα στην όραία κυρία.

Μόλις την πήρε στό χέρι της έμως και διάβασε παραξενεμένη την άντρέσσα του φακέλλου, με κύτταζε κατάληπτη και μουρούρισε:

— 'Η μαντάμ Ντυσωτούαρ;... Μά δεν είμαι έγώ ή μαντάμ Ντυσωτούαρ. 'Η μαντάμ Ντυσωτούαρ κάθεται τπό έπάνω πάτωμα... Μου ήρθε τακτιάς και τραύισα συγχρισμένος: — "Όπτε;... "Όπτε;... Κι' έγώ που σάς νομίζα γά... γά...

— Για τη μαντάμ Ντυσωτούαρ;... "Ε;... Μά μη συγχύζεστε τόσο, καλέ μου φίλε... Δεν πιστεύω να σάς έβλαψε το λάθος αυτό που κάνατε, γιατί ή μαντάμ Ντυσωτούαρ εινε μιά χλωμωδημένη σουσουράδα... Ένώ έγώ... έγώ... — "Αχ, έσείς!... Έσείς!... "Ας εινε... 'Ορεβουά, μαντάμ... — 'Ορεβουά, μοσιέ... Και να σάς βλέπομπε σαχνά, αυτό ν' άνοιγεται, μαντάμ.

Τι νόσωνα τώρα;... Τι θέλατε να κάνω;... Διαολόστειλα τόν φίλο μου βαρβάνο, διαολόστειλα και τη μαντάμ Ντυσωτούαρ, καθώς και την κατεπείγουσα έπιστολή της. Κι' όταν ξαναβρήκα τόν βαρβάνο, μετά ένα μήνα στό δρόμο, τού είπα:

— "Α, ναι!... Ξέχασα... 'Η μαντάμ Ντυσωτούαρ πέθανε!... 'Ο βαρβάνος σούφρασε τά φρόνδια του και μου άπάντησε βράζοντας σάν ρακοζάξανο άπ' την όργη του: — Τό Ξερω:

— Πού το Ξέρεσι; — Μου το είπε ή... ίδια. Γεμισαίσαμε σήμερα μαζί... βλάκα!... Βλάκα;... "Αυ' δέ... τόν πέτυρες δά το βλάκα...

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

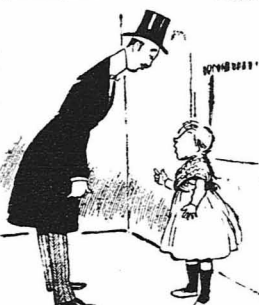
'Η μεγαλείωση αφετή του άνθρώπου συνίσταται στό να ξέρη να χαλιναγωγή τη γλώσσα του. "Όποιος Ξέρει να σωπαίνει και μάλιστα όταν έχει δικιο, γίνεται άφροτός και στό Θεό.

Του ροχένιες φ. Μαντάμ ντ'ε Σαβινιέ. Όπτε κ' από τόν νεκρό κουβέντα, όπτε κ' από τόν φιλάργου χάφι.

Σωκράτης. Σε όλους δίνε το αυτί, σε λίγους τη γρησι του παίρνε τη γνώμη καθενός, αλλά σ' όκνε μόνος.

Σαίξπηρ. Πνεύμα χωρίς εδγένεια, μοιάζει με μέλισσα που δεν κάνει μέλι.

I Κλαρετί.

— "Όσοοχι, μοσιέ.

— Πούφ! Πραγματικώς εινε φωτιά και λαύρα...